

Ufót észleltem a nyáron!

Valamikor régen egy messzi-messzi galaxisban ... De igazából nem itt kezdődött, csupán egy kert végében, Székesfehérváron.

Történt ugyanis, hogy 1998 nyarának egyik estéje csodálatosan tiszta éggel lepett meg. Örömeimet még az az aprócska momentum sem tudta tönkretenni, hogy itt-ott meglehetősen sárgás színben pompázott a boltozat. Ha már a körülmények megfeleltek a tipikusan városi észlelés megkezdéséhez, hát cselekvőre vettem a figurát. Bár némi haraggal viseltetem a narancssárga fényt csakúgy okádó nátriumgőz lámpák iránt, felmérve a helyzetet inkább beletörődtem a sorsomba: csak azt fogom látni, ami vagy nagyon fényes, vagy eléggé akarom látni ahhoz, hogy ez meg is történjen?!

Szóval belekezdtem. Miközben sűrű szidalmak közepette buzgón lestem és rajzoltam az ismert égi tüneményeket, támadt egy pillanat, amikor hirtelen azt hittem, nem jól látok. Ismeretlen objektumok az égen! Három sárgás színű testet láttam repülni tőlem bizonytalan távolságra, olyan tökéletes összhangban, mégis olyan szabálytalan és váratlan mozdulatok közepette, hogy hirtelen nem is tudtam, mit tegeyek.

Ha jelen íromány valamelyik ufós magazinba készülne, akkor leírhatnám, hogy peregtek, forogtak egészen pontosan tőlem kétszáz méter távolságra, korong alakú testük átmérője kb. 5 és 10 m közé tehető, sőt ablakokat is láttam rajtuk, amelyekből fény szűrődött ki! Ám nem céloim, hogy az ilyen érdeklődésűeket félrevezessem, ugyanis a dolog nem így történt.

Még azt sem mondhatnám, hogy különösebb izgatottság vett rajtam erőt, sokkal inkább kíváncsivá tett a jelenség, hiszen ufót - az adott pillanatban azonosítatlan repülő tárgyat - láttam! Csodálatos látvány volt, ahogyan egyszerre mozogtak, hirtelen irányt változtattak, de elképzelni sem tudtam, milyen „tárgy” lehet képes ilyen mozgásra.

Persze én is ismerek olyan feltételezést, amelyek alapján gondolkodás nélkül meg lehetne állapítani, miről van szó! De nyilvánvaló volt, hogy szó sem lehet természetfeletti tüneményről vagy valamilyen látomásról, hiszen - bár késő volt - még nem aludtam, következésképpen nem lehetett álom; csak maga a valóság. Tehát a magyarázatot is úgy kellett megtalálnom, hogy a valóságra építsek!

Ám a „csoda” leleplezte magát, mielőtt a gondolatmenet végére értem volna. Bebizonyosodott, hogy nem vagyunk egyedül a Földön ..., mert rá kellett ébrednem, hogy galambok is élnek mellettünk, még hozzá a szomszédunkban, ahol tenyésztik őket. Nos, a galambok reptetésére valamiféle rejtélyes okból csak este került sor, s kis csapatokba (például hármas egységekbe) verődve ott cikáztak a hatalmas narancssárga fényű lámpák között. Csakhogy ezen lámpák fénye nem pusztán a talajt világítja meg, mert bizony jut belőle elég a lámpa egész környezetére. A „gonosz”, megtévesztési szándék által vezérelt galambok pedig éppen arra a területre repülnek, hogy aztán a tollaikról visszaverődő fényt látva a környéken tartózkodó emberekben mindenféle misztikus gondolatok támadjanak. Aljas szándék!

Csakhogy lelepleződtek ám - óriási felfedezés! Pechükre figyelmen kívül hagyták a jelenléteimet és gyanútlanul közelebb repültek. Erre azonnal felismertem bennük a madarat, aztán már láttam a szárnycsapásaikat is, így a kérdés többé nem volt kérdés.

De máshogy is végződhetett volna a dolog. Járhattam volna úgy is, hogy a jelenség aznap este nem szűnik meg ufónak lenni; továbbra is azonosítatlan marad. Csakhogy ez nem jelenti azt, hogy akkor nyilvánvalóan egy Földön kívüli civilizáció látogatóival van dolgunk, hiszen azon kívül még hihetetlenül sok lehetőség van. Ezek nagy része még sokáig rejtve marad előttünk, így meglévő ismereteinkre kell alapoznunk, és semmiképpen sem kitalált magyarázatokkal kellene előállni. Jó alaposan és pontosan megfigyelni, és gondolkodni. Ez minden, amit tenni érdemes egy ilyen pillanatban.

[Pintér András](#)